

Publicerad 2006-10-01 22:08 av Xena

Ny roman: Kapitel 1

1989, Täby

Med glittrande grå ögon skrattade hon där hon satt i lerpölen. Hennes mamma stirrade förfärat på henne och den vita känningen som sakta färgades av det smutsiga vattnet.

- Siv skärp dig nu, morrade hennes pappa och ryckte bryskt upp henne ur pölen.
- Du är för gammal för sånt trams, hennes mamma försökte med ett mjukare tonfall släta över pappans hårda ord.
- Jag gjorde inte med flit mamma, viskade flickan skamset, förlåt.

Trion stuvades in i bilen och återvände hem för att åtgärda den katastrof som flickan befann sig i. I baksätet på den mörka Saaben kämpade hon mot tårarna, skammen. Hon visste att hon aldrig skulle vara nog bra för sina föräldrar, men hon försökte allt vad hon var värd. Men ingen tycktes se det? Bilen gled tyst upp på uppfarten till deras mellanklass villa i förorten där de bodde för tillfället. Pappa Karls arbete flyttades runt hela landet så familjen var vana att packa i hop sina tillhörigheter för att följa honom i släptåg. Här hade de bott i snart 8 månader och Siv kunde nästan tänka sig bo kvar. Hon hade redan hittat vänner, hon trivdes i skolan och föräldrarna tycktes gräla mindre än i vanliga fall.

På lätta ben hoppade hon ut ur bilen och försvann mot sitt rum. Hon visste att hon nu måste så snabbt som möjligt klä om och komma ner i något som liknade nyskick. Hon var inte intresserad av att ta konsekvenserna av att söla på så hon var nästan ute ur klänningen samtidigt som hon öppnade dörren till sitt rum.

När hon några minuter senare var på väg nerför trappan frös hon till när hon hörde grälet från köket.

- Det är inte mitt fel Karl
- Vems fel är det då?
- Jag gör mitt bästa, men hon är så envis
- Då måste du ta det ur henne, Iris, du vet vad som förväntas av oss...
- Men Karl, hon är ju bara en liten flicka....
- En liten flicka? EN LITEN FLICKA SÄGER DU

Siv knep ihop ögonen och försökte stänga ute ljudet av örflen. Hon hade inte menat att snubbla över skosnöret och trilla i pölen...hon ville vara perfekt, men det gick aldrig som hon tänkt sig. Kanske hade de rätt, kanske var hon flamsig, klumpig och oduglig.

Matt sjönk hon ner och lutade huvudet mot trappräcket. Även om hon ville orkade hon inte gå därifrån. Hela hennes inre kändes dött, och tårarna rann fritt på hennes bleka kinder.

- Sluta Karl hon kan höra dig när du skriker

Efter det kunde Siv bara höra mumlande ljud från köket. När deras röster närmade sig köksdörren torkade

hon fort tårarna och kröp upp för trappen, väl medveten om att hennes nästa utskällning skulle ha att göra med hur sent hon blivit klar.

Överst i trappen såg hon hur hennes mamma tog fram puderdosan och pudrade över den röda kinden. Kunde mamma vara stark, så kunde hon. själv också det.

Med ett påklustrat leende skuttade hon nerför trappen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten